

DESIRE®

A romantic couple in formal attire. The woman, Rachel Baileyová, has her hair in a bun and wears a strapless, light-colored gown with a dark, beaded necklace and a bracelet. The man, Ztracený dědic, is in a dark suit with a white shirt and a dark vest. They are standing in a grand, ornate room with large columns and a chandelier, looking into each other's eyes.

Rachel Baileyová
Ztracený dědic

RACHEL BAILEYOVÁ

ZTRACENÝ DĚDIC

PŘEKLAD

JANA HORÁČKOVÁ-BUDKOVÁ

Milá čtenářko,

ať již sáhnete po kterémkoli z mých květnových titulů, jsem si jist, že se přenesete do světa velkých, i když často skrývaných, emocí, které ale postupně dovedou mé hrdiny k cestě poznání, že stojí za to žít plný život i se všemi jeho riziky. Dost tomu odpovídá název povídky Marný boj. Ano, je to tak, mé hrdiny drží zpočátku zpátky špatné zkušenosti, strach ze zklamání, nedůvěra v opačné pohlaví... Naštěstí láska vládne kouzelnou mocí a i ze skeptiků udělá věřící a doufající. Nechte tedy všechny starosti za dveřmi, najděte si klidné místočko a ponořte se do příběhů s dobrým koncem. Uvidíte, jak se uleví Vaší duši i myslí, když je obrátíte k něčemu pozitivnímu.

S láskou

Váš Harlequin

Rachel Baileyová

ZTRACENÝ DĚDIC

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Lost Heir

První vydání:
Harlequin Enterprises ULC, 2023

Překlad:
Jana Horáčková-Budková

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2023 by Rachel Robinson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Aniž by byla jakkoli omezena výlučná práva autora, spoluautora a vydavatele, je jakékoli neautorizované využití této publikace k trénování generativních technologií umělé inteligence (AI) výslovně zakázáno. Společnost HarperCollins rovněž uplatňuje svá práva podle čl. 4 odst. 3 směrnice o jednotném digitálním trhu 2019/790 a výslovně vylučuje tuto publikaci z výjimky pro těžbu textů a dat.

Harlequin a Harlequin Desire DUO jsou ochranné známky, jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A. Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2659-5 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2660-1 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2661-8 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Freya Wilsonová se probudila celá zmatená. Něco bylo jinak. Špatně...

Položila si ruku na čelo a rozhlédla se po cizím pokoji s vysokými stropy, do něhož z venku pronikaly sluneční paprsky. Všude kolem stál značně nesourodý nábytek a prostředí nepůsobilo ani v nejmenším uspořádaným dojmem. Toto rozhodně nebyl její pokoj. Pomalu si začínala uvědomovat, kde je. Odcestovala přece na druhý konec světa, do australského plážového městečka Noosa. Jenže podle všeho to vypadalo, že se nenacházela v hotelu. Ztěžka polkla. Ucítila sucho v hrdle a v ústech nepříjemnou pachut'. Očividně to včera večer přehnala s pitím, jenže v hlavě měla příliš velký zmatek, než aby si vybavila podrobnosti.

Posadila se a světlemodrá bavlněná pokrývka jí sklouzla z těla. Netušila, že je nahá. Cizí země, cizí pokoj, žádná noční košile. Vyděšeně se podívala kolem sebe. Druhá strana postele byla prázdná, ale někdo v ní určitě spal.

Neslyšela žádný zvuk a viděla, že byt je opravdu velmi malý. Pochopila, že je v něm sama.

Kde to tedy vlastně je?

Austrálie byla druhou zastávkou bláznivé mise, na niž ji vyslala kmotra Sarah Rutherfordová. Jednalo se o pátrání po ztraceném dědici miliardového jmění společnosti Bellavista.

Podle nejnovějších výsledků pátrání přicházelo v úvahu pět mužů, kteří se ovšem nacházeli v různých koutech světa. A jeden z nich mohl být Josephem Rutherfordem II. Patřil mezi ně i trenér fitness na Novém Zélandu, kterého už vyškrtla, a pak majitel baru v Noose, Heath Dunstan. Ten však neměl žádný profil na sociálních sítích a na rozdíl od trenérova spisu jí neposlali žádné jeho fotografie ani užitečné informace kromě adresy baru, který vlastnil.

Vybavila si, jak si na letišti v Brisbane najala taxi a řidič ji vysadil v Noosa Heads s příručním kufrem.

Rušný bar nebylo těžké najít a barman ji přivítal pokřiveným úsměvem. V tmavých očích mu zajiskřilo, takže chtěla využít situace a uvelebila se na barové stoličce proti němu. Kladla mu nenápadné otázky a doufala, že se jí podaří něco zjistit o majiteli. Bohužel toho moc nevěděl, tak využila čas a pečlivě si připravila krycí historku, že je turistka na dovolené, aby se mohla vracet pravidelně a získávat informace. Jenže... co potom?

Zvedla z podlahy zelené letní šaty, přetáhla si je přes hlavu a přešla k oknu. Před ní se třpytila modrá voda lemovaná sněhobílým pískem, a i v tak časně ranní hodině už bylo na pláži hodně plavců a surfařů.

Usmála se, když si vzpomněla, jak jí barman říkal, že chodí každé ráno surfovat...

Sevřel se jí žaludek. Panebože. To přece ne...

Rozhlédla se po pokoji a hledala jakoukoli stopu, kde to je, a především cí pokoj to je.

Ten přitažlivý barman – Karl? Kelly? Cody? – byl jediný člověk, s nímž včera mluvila. Pravda, prohodila ještě pár slov s barmankou obsluhující na druhém konci dlouhého dřevěného pultu.

Srdce se jí rozbušilo jako o závod a žaludek se jí zvedl ještě víc. Na takovou práci se ani v nejmenším

nehodila. Říkala to Sarah hned, když ji kmotra žádala, aby s ní na tomto plánu spolupracovala.

Freya byla forenzní účetní u FBI, ne speciální agentka, a už vůbec ne někdo se zkušenostmi s vyšetřováním lidí. Měla ráda čísla. Sloupce a stránky čísel byly jejím světem. A stopovat lidi, kteří se skrývají, mezi její záliby rozhodně nepatřilo.

V zámku cvakl klíč a ona ztuhla. Má popadnout kabelku a kufr a vyběhnout ven, jakmile se dveře otevřou? Nebo vydržet a předstírat, že je v klidu? Třeba by mohla využít příležitost a získat pár informací o Heathovi Dunstanovi, aby si ho rovněž mohla vyškrtnout ze seznamu a zmizet odsud pryč. Nebo by mohla –

Dveře zaskřípaly a barman z minulého večera vešel dovnitř. Byl od pasu nahoru nahý, přes rameno měl přehozený plážový ručník a pod paží nesl surfovací prkno.

„Dobré ráno,“ řekl s tím samým úsměvem, jaký si pamatovala ze včerejška. „Nebyl jsem si jistý, jestli tu ještě budeš, až se vrátím.“

Snažila se mu hledět do očí a neprohlížet si bronzově opálený, svalnatý hrudník, který dával na odiv.

„No, ano.“

Opřel surfové prkno o stěnu, pak stáhl ručník z ramene a osušil si jím tmavě blondaté vlasy. „Dneska ráno je voda vynikající.“

Freya se zadívala z okna. Chtěla získat chvilku na přemýšlení než si vyloženě užívat výhled na pláž. I tak ji ostré slunce přimělo zamžourat a bolest hlavy se ještě zhoršila. V mysli jí poletovaly útržky vzpomínek, a když se je snažila uchopit, vždycky jí proklouzly. Jestli s tímhle Adonisem skutečně spala, určitě by si pamatovala každou vteřinu. Osud by přece nebyl tak krutý, aby jí ho dopřál a pak jí vzal vzpomínku...?

Pohledný barman si položil ruce na boky, přesně tam, kde začínala černá guma jeho koupacích šortek. „Jen si skočím do sprchy a pak, jestli budeš chtít, můžeme seběhnout dolů na snídani. Nebo aspoň na kávu.“

„Jistě,“ odpověděla, ale věděla, že to vyznělo spíše jako otázka.

Zamračil se. „Jsi v pořádku?“

Nebyl způsob, jak to obejít, musela s pravdou ven. Zhluboka se nadechla, aby si dodala odvahy. „Víš, je tu taková vtipná věc. Já si vlastně nepamatuju včerejší noc ani...“

Odmlčela se, když v jeho obličejí spatřila zděšený výraz. „Nepřipadala jsi mi opilá,“ pronesl a pak si zakryl ústa opálenou rukou. „Já jsem nebyl... já jsem ne...“

„Z ničeho tě neobviňuju,“ podotkla rychle. „Je mi trapně.“

„Chceš trochu vody?“ Natáhl se pro sklenici a bylo vidět, že se mu třesou ruce. „Říkala jsi, že jsi dost cítila časový posun. Možná se to zkombovalo s pitím?“ Naplnil sklenici vodou z kohoutku a podával jí ji.

Vděčně si ji vzala, vypila ji a podala mu zpátky. „Díky. Asi za tím bude ten jet lag. Mám pocit, jako bych byla na cestě už celé dny. Nejprve let z New Yorku do Los Angeles, pak dál na Nový Zéland. Tam jsem strávila jednu noc a pak pokračovala do Austrálie.“

„Jet lag a nedostatek spánku nejsou dobrá kombinace.“ Obtočil si ruku kolem zátylku a ona sledovala, jak se mu napjaly bicepsy. Ten prostý pohyb jí způsobil příjemné mrazení po celém těle a vybavila si, jak na něj už včera v noci zírala, úplně okouzlená. Posbírala každou mozkovou buňku, aby se soustředila na dřívější část večera.

„Když jsem přišla do baru, zeptala jsem se tě, co mi doporučíš.“

Spustil paže, a s nimi i rozptylující bicepsy, a strčil si

ruce do kapes. „A já ti udělal mangové daiquiri. Pak sis až do zavíračky dávala gin s tonikem. Trochu jsme flirtovali. No dobře, hodně.“

Mangové daiquiri si vybavovala zcela jasně. Líbilo se jí, že to je tropické, ladilo to s prostředím, a gin s tonikem byl její obvyklý drink. To jí přesto nepřišlo jako množství alkoholu, které by jí, byť v kombinaci s jet lagem, zatemnilo mysl. Přátelé jí ovšem často říkali, že toho moc nevydrží.

„Nejsem na pití zrovna zvyklá. A nejsem ani bůhvíjaká zkušená cestovatelka.“ Ušklíbla se. „A jak ten večer pokračoval dál?“

„Řekla jsi, že nemáš rezervovaný pokoj a já odvětil, že je tu vrchol sezóny, což znamená, že o pokoje je dost nouze a nabídl jsem ti gauč na noc.“

Gauč? Povyřádala obočí. „Probudila jsem se ve tvé posteli. Nahá.“

Tentokrát se zašklebil on. „Po zavíračce jsi zůstala sedět a Tina odešla domů. Vytáhl jsem dobrou láhev ginu a sedli jsme si spolu u baru a každý vypil dvě sklenky.“

„A pak to přešlo v něco víc?“ Nebyla si jistá, jestli za to mohlo jeho vyprávění, nebo se jí začaly vracet vlastní vzpomínky. Vybavila si, jak s ním sedí u dlouhého dřevěného baru a zpívá klasické hity z devadesátek. „Nedělali jsme náhodou spontánní karaoke?“

„Ty jsi dělala,“ přitakal s pomalým úsměvem. „Upřímně, já jsem ti nestačil. Mikrofon ti jde pekelně dobře.“

Vzpomínky byly teď silnější a určitě zahrnovaly pár balad. Ale když zpívala, stála... „Kde jsem byla, když jsem zpívala?“

Snažil se potlačit úšklebek. „Na baru.“

Sesunula se zády ke zdi, lehce zděšená. „A pak jsem tě vytáhla nahoru na bar za mnou –“

„Ano. A stydím se přiznat, že za těch pět let to bylo poprvé, co jsem na ten bar vylezl.“

Před očima jí vyvstala scéna, jak ho chytá za košili a přitahuje k sobě. „Políbila jsem tě,“ zašeptala, šokovaná sama sebou. Doma byla spolehlivá, vyrovnaná. Nudná. A včera v noci ji přemohla touha udělat něco divokého. Byla na druhém konci světa, kde ji nikdo neznal... takže ideální čas prolomit všechny zábrany. Políbila pohledného barmana a pak mu řekla, aby ji odvedl do postele. Tváře jí zalila červeň. Jedna část jejího já byla zděšená. Ta druhá byla naopak trochu pyšná.

„Ano, políbila jsi mě,“ pronesl pomalu, s očima plnými žáru a zdviženým koutkem úst. „A byl to ztraceně dobrý polibek.“

Nebyla schopna ze sebe něco vypravit. Dvakrát se musela nadechnout, aby zašeptala: „A pak jsme...“ Nejistě ukázala na postel.

Přikývl. „Ano. Dvakrát. Ty si to nepamatuješ?“

„Jen útržky obrazů, ale jak o tom teď mluvíme, vybavuju si víc.“ Vypadal tak zklamaně, že se cítila povinna dodat: „Promiň. Jsem si jistá, že jsi byl skvělý.“

Vyprskl smíchy, pak se uklidnil a zamumlal: „Mé ego ti děkuje.“

Přehrávala si ta slova v hlavě a došlo jí, že vyzněla možná trochu povýšeně, ale jeho tmavé oči se smály a ona se vděčně zasmála s ním. „Nejhorší je, že si nepamatuju ani tvoje jméno.“

„Heath,“ řekl a natáhl k ní ruku. „Heath Dunstan.“

Svět se s ní zakymácel. Ne, ne, ne. To *nemohl* být on. Jediný večer, kdy se utrhla ze řetězu, a teď...

„Heath,“ zopakovala s vyschlým hrdlem. „Myslela jsem, že se jmenuješ Kyle nebo Cody nebo tak nějak.“

„Aha. Tina, ta druhá barmanka, mi říká Kelly, podle surfaře Kellyho Slatera. Tvrdí, že mám podobný styl.“

„A jsi opravdu Heath Dunstan?“ ujišťovala se, doufajíc, že se jen přeslechla.

Ztuhl. „To jsem já. Proč, vadí to něčemu?“

„Ano,“ odvětila. „Tedy... ne. Vlastně možná.“ Nevypadal vůbec jako Rutherfordovi s jejich tmavými vlasy a úzkými tvářemi, takže ani on snad nebude ten ztracený dědic. Rozhodla se té naději držet, zatímco se jí situace poněkud vymkla z rukou.

V očích se mu objevil chladný výraz. „A proč by to měl být problém?“

„Hledala jsem tě. Proto jsem v Austrálii.“

Jeho postoj ztvrdl a celá jeho tvář se změnila. „Je čas, abys odešla.“ Vzal její tašku z kuchyňské linky a vrazil jí ji do ruky. „Bylo fajn tě poznat, ale už se nevracej.“ Otevřel dveře a vystrčil ji na otevřenou galerii s kovovým točitým schodištěm na konci, odkud byl výhled na bar.

Všechno se jí rozostřovalo, protože si uvědomovala, do jakého maléru se dostala. Jak to vysvětlí Sarah? *Promiň, vyspala jsem se s cílem našeho pátrání, aniž jsem si uvědomila, že je to on. A on se teď se mnou odmítá bavit.* Byla to patrně ta nejméně profesionální věc, jakou kdy udělala a nejhorší bylo, že Sarah bude zklamaná.

Když za ní zavíral dveře, popadla ji panika a vrazila nohu do dveří, právě včas, aby se mu je nepodařilo zavřít. „Heathe, promiň, že to nezvládám, ale mám asi nejhorší kocovinu za celý můj život, hlava mi třeští a potřebuju ti položit pár otázek. Prosím, jen pár minut.“

„Ani za milion let,“ zavrčel mezi zařatými zuby. Oči, které před chvílí žhnuly vášní a pobavením, byly teď chladné a obviňující.

Neměla na výběr, musela vyložit karty, než ho ztratí. „Je tu šance, že jsi miliardář a ani o tom nevíš.“ Zaváhal, a v tu chvíli vrazila nohu dovnitř ještě víc

a podařilo se jí tam strčit i paži. „Dej mi deset minut, vysvětlím ti to, a pak odejdu. Slibuju.“

Tyčil se nad ní a obočí měl stažené. Panovalo kolem nich napětí, než konečně vydechl. „Pět minut. Dosta-neš pět minut, a pak už tě nikdy nechci vidět.“

„Platí,“ přitakala a doufala, že to zvládne.

Heath tiše zaklel, když otevíral dveře zrzce se zla-tohnědýma očima, která mu jen pár hodin před tím převrátila svět vzhůru nohama. Jestli teď všechno zni-čil po všech obětech, které jeho matka přinesla, po všech těch letech v úkrytu... kvůli jedné noci, nikdy by si to neodpustil.

Pravidla a varování, která mu matka vštěpovala celý život, obvykle znamenala, že byl opatrnější, než aby si pustil cizince do bytu, ale včera se zoufale potřeboval odreagovat a přestal být obezřetný. Na matčiny naro-zeniny obvykle s Mae jezdili na místo v horách, kde před čtyřmi lety rozptýlili její popel, ale letos se mu na poslední chvíli sesypal rozpis směn v baru. Jako maji-tel to musel vyřešit. Mae nabízela, že výlet odloží, ale on trval na tom, aby jela, aby alespoň jeden z nich dojel matku uctít.

Teď, když ho Freya, pokud to bylo vůbec její pravé jméno, vypátrala, byl rád, že Mae není ve městě. Kdyby se museli znovu stěhovat a měnit jména, bylo by snazší, kdyby ti, co je pronásledují, neměli o Mae tušení.

Freya přešla k vysokým oknům s výhledem na hlav-ní pláž v Noose, pak se k němu pomalu otočila a ner-vózně si pohrávala s popruhem od kabelky.

Podíval se na hodinky. „Máš pět minut. Radím ti, mluv rychle.“

„Je to dost choulostivé. Je to odpočítávání vážně nutné?“

„A proč bych to měl vlastně poslouchat? Myslím, že

pět minut je víc než dost.“ Náhle se mu sevřel žaludek. „Bylo to včera součástí tvého plánu mě svádět? Udělala jsi to schválně? Všechny ty řeči o zapomnění, to byl nějaký trik?“

Trhla sebou a pihy na tvářích jí zmizely, jak celá zrudla. „Ne, proto jsem tu nebyla. Naopak, to celou situaci zkomplikovalo a nemělo se to vůbec stát.“

„Na tom se shodneme.“ Přejel si rukou po obličejí. „Tak mi řekni, proč tu vlastně jsi. Máš čtyři a půl minuty.“

Přikývla. „Někoho hledám a ty jsi na seznamu lidí, kteří by tím někým mohli být.“ Přenesla váhu z jedné dlouhé nohy na druhou. „Bude to trochu přímočařejší, omlouvám se, ale běží mi čas. Vím, že v tvém rodném listě stojí, že ses narodil v Mexiku. Je možné, že jsi tam byl adoptován, nebo že ses ve skutečnosti narodil ve Spojených státech jinému otci?“

To, že znala obsah jeho rodného listu, byla výstraha. To, že zpochybňovala jeho pravost, byla další. Probodl ji pohledem. „Nevidím důvod, proč bych ti měl o sobě cokoli prozrazovat. Nemám ponětí, kdo jsi.“

„Jmenuju se Freya Wilsonová a jsem forenzní účetní u FBI.“

Polil ho studený pot. „FBI mě hledá?“

„Ne, jsem na dovolené. Tohle je...“ pokrčila rameny. „Laskavost pro někoho, na kom mi záleží.“

„Takže, abych to pochopil. Jsi na osobní misi, nemáš tady žádnou pravomoc, vyspala ses s osobou, kterou máš vypátrat, a teď po mně chceš, abych ti odvyprávěl svůj životopis. Co kdybys místo otázek začala říkat nějaké podrobnosti?“

Ještě tu byla malá šance, že to s ním nemá nic společného, a jestli ne, nedal jí žádné informace, které by mohly přitáhnout zájem FBI k němu nebo jeho sestře. Zkřížil ruce na prsou a čekal.

„Dobře, souhlasím,“ odpověděla a uhladila si zelené

šaty. „Byla jsem požádána, abych našla muže, který se narodil jako Joseph Rutherford II. V minulosti se ho bez úspěchu snažili vypátrat a já se k tomu nachomýtla víceméně náhodou.“

Heath sbíral veškerou vůli, aby zachoval klidnou tvář a nedal na sobě nic znát. „Nevypadá to, že by ten Joseph Rutherford II. chtěl být nalezen.“

„Jeho matka s ním utekla, když byl ještě nemluvně. A on teď možná ani neví, jaké má možnosti.“

„Říkáš, že hledáš muže. Dospělého. To by přece už sám pátral po rodině, kdyby chtěl.“

„Jsou věci, které neví.“

„Peníze.“

Přikývla. „Je pro něj vázán značný majetek. Má právo o tom vědět.“

„Peníze všechno nespraví.“ Matka ho učila, že peníze naopak v lidech probouzejí to nejhorší. Bar mu vydělával dost, aby se měl pohodlně, a bez závazků, které by s sebou tohle jmění přineslo.

„Manželka Josepha Rutherforda od něj utekla, a já myslím, že vím proč. Jenže Rutherford je mrtvý. Takže jestli šlo o strach, ta hrozba je pryč.“

Podíval se na hodinky. „Tvůj čas vypršel a zbytečně jsi cestovala. Já nejsem on.“

„Heathe,“ nenechala se odbýt a tentokrát se v jejích očích zračil soucit. „Nebudu poslední, kdo zaklepe na tvé dveře. Jestli jsi opravdu Joseph Rutherford II., přijdou další. Ten seznam jsem nesestavovala já, jen ho procházím.“

„Řekni tomu, kdo tě poslal, že jsem slepá stopa.“

„To nemůžu. Navíc nejde jen o peníze. Jde o rodinu.“

„Říkala jsi, že starý Rutherford je mrtvý.“

„Měl sestru.“ Freyin obličej zjemněl a koutky úst se

jí lehce pohnuly. „Sarah. Nikdy nepřestala doufat, že najde svého synovce. To ona mě poslala.“

Překvapivě ho píchlo u srdce. Vyrůstal s matkou a sestrou, které pro něj znamenaly celý svět, ale část jeho vnitřního já vždy toužila po širší rodině. Snažil se ten pocit potlačit. „Ani teď mě to nezajímá.“

„Jestli jsi ten muž, kterého hledám, pak je Sarah ten nejlepší člověk, jakého můžeš potkat. Chce jen to nejlepší pro svého synovce a může ti pomoci s... případnými potížemi.“ Kousla se do rtu. „Heathe, myslíš, že jsi to ty?“

Odlepil se od zdi a přešel k oknu. Sledoval vlnu, jak se rozbíjí o břeh, pak další. Voda mu vždy přinášela klid. Ale Freya měla pravdu. Nyní, když byli nalezeni, musel čelit své minulosti. Svým biologickým rodičům. Svému pravému já.

O Mae stále neřekl ani slovo. Pokud Freya a její kolegové důkladně udělali domácí úkol, museli vědět, že Mae existuje. Matka však zaregistrovala její narození až rok po tom, co sestra přišla na svět. Byl to další způsob, jak je ochránit, kdyby byli jednou objeveni. Navíc Mae vypadala úplně jinak než on a na první pohled se mohlo zdát, že má každý z nich jiného otce. Oběti jejich matky by tak nebyly zbytečné.

„Upřímně,“ vysoukal ze sebe a cítil, jak má vyschlo v hrdle, „nemám tušení. Pravda je, že matka utíkala před někým, kdo ji k smrti děsil, a několikrát změnila naše jména. Nikdy mi neprozradila mé rodné jméno a pro jistotu ani své. Protože děti dokážou z úst vypustit všechno možné. Své tajemství si ovšem odnesla do hrobu.“

Po smrti matky byli on a jeho sestra uvězněni v Austrálii s falešnými identitami. Kdyby na to australská vláda přišla, mohli by je ze země vyhostit. Měl by pak americké občanství, protože se tam narodil, jenže

vzhledem k tomu, že neznal své skutečné jméno, neměl by přístup k žádným dokumentům. A i kdyby byl tímto Josephem a mohl žít ve Spojených státech, Mae byla v jiné situaci, protože se narodila v Mexiku. A odloučení od Mae si nedokázal představit. Chtěli spolu nenápadně žít a být dobrými občany v adoptivní zemi. Jenže tahle zrzka s okouzujícíma očima mu situaci značně zkomplikovala.

„Jsou dvě možnosti.“ Přistoupila o krok blíž. „První je, že nejsi muž, kterého hledáme. V tom případě podstoupíš test DNA, vyloučíme tě z našeho pátrání, odměníme tě za tvůj čas a jdeš dál svým životem.“

„A pokud jsem tímto Rutherfordem?“

„Pak pojedíš do Spojených států, vyřešíme dědictví tvého otce a pokud s tím skutečně nechceš mít nic společného, spláchněš peníze do záchodu a vrátíš se ke svému životu tady. Ale alespoň se nebudeš muset až do smrti koukat přes rameno a všechny podezírat. Navíc získáš tetičku, která se s tebou chce zoufale setkat.“ Udělala ještě jeden krok. „Nemáš co ztratit. Tak či tak je to výhra.“

Zavřel oči. Měla pravdu. Vždycky se obával, že ten den přijde. I když jeho matka věřila, že je dostatečně dobře ukryta, častokrát v koutku mysli slýchal hlas, který šeptal, že vše, před čím utíkají, je nakonec dožene. Nejjednodušší bylo nyní vyložit karty na stůl a vyřešit to. Tím získá určitou kontrolu nad situací a bude moci co nejlépe ochránit Mae.

„Tak dobře, udělám to. Ale chci, aby jedno bylo jasné.“

Podíval se jí do očí. „Ať už to dopadne jakkoliv, mezi námi je konec.“

Těžce polkla a přikývla. Heath se v duchu omluvil matce a šel udělat kávu.

DRUHÁ KAPITOLA

O dva týdny později čekala Freya na Heatha na letišti v Los Angeles a sotva ho zahlédla, zastavil se jí dech. Nesměle na něj zamávala, on se napjatě usmál a zamířil k ní. Stále ho měla před očima, jak naléval drinky ve vlastním baru a pak před ní stál v bytě od pasu nahoru nahý s vlasy vlhkými od mořského příboje. Často potom přemítala, zda by na ni zapůsobil stejně mocným dojmem i v jiném prostředí. Teď, když ho viděla, vysokého a ramenatého, prodírat se davem lidí na letišti v cizí zemi, musela uznat, že to nebylo prostředím. Bylo to stoprocentně Heathem Dunstanem. Nejméně vhodný muž, k němuž ji to mohlo přitahovat.

Poté, co pevně prohlásil: „Ať už to dopadne jakkoli, mezi námi je konec,“ nechala jednoho z právníků Sarah zařídit test DNA. Jakmile se ukázalo, že výsledkem je shoda, postaral se o jeho cestu do Států. Částečně doufala, že nebude Josephem Rutherfordem II., aby mohla jejich jedinou společnou noc hodit za hlavu a k dalšímu člověku ze seznamu pak rozhodně chtěla přistupovat profesionálněji.

Na druhou stranu však v noci snila o Heathovi Dunstanovi a vzpomínala na dotek jeho prstů na své kůži, na jeho ústa bloudící po jejím těle.

„Frejo,“ kývl na pozdrav, když k ní dorazil. Vyhýbal se jí pohledem a stál docela strnule. Možná to bylo způsobené dlouhým letem z Brisbane do Los Angeles,

ale stejně tak to mohlo být z nepohodlí, které cítil při pohledu na ni. A to sama dobře znala.

„Jaký byl let?“ zeptala se vesele a ukázala na dveře po jeho pravici.

Přejel si rukou po třídním strništi. „Jakmile jsme přečkali turbulence, bylo to v pořádku.“

Rychle k němu vzhlédla. „Čeká nás ještě další let odsud do New Yorku. Cítíš se na to pokračovat?“

„Jasně.“ Natáhl ruce nad hlavu a potlačil zívnutí. „Žaludek se mi uklidnil hned po tom, co turbulence skončily, takže jsem připravený.“

„Výborně.“ Dívala se raději do země než na ty silné surfařské paže.

Šli mlčky a po chvíli Heath nadhodil: „Překvapilo mě, že jsem tě neviděl u testu DNA ani u výsledků.“

Překvapeně vzhlédla. „Předpokládala jsem, že ti bude příjemnější, když bude prostředníkem někdo jiný po... tom, co se stalo.“

Hned druhý den odletěla domů a přerušila dovolenou. Chtěla se vrátit do práce dřív, protože zoufale potřebovala rozptýlení, které jí mohl dopřát jen papír plný čísel. Jediný důvod, proč tu teď byla, byl ten, že si Sarah myslela, že známa tvář Heathovi usnadní přílet do New Yorku. Freya jí nebyla schopná prozradit, že její tvář bude sice známa, ovšem určitě nebude vítaná.

„To je pravda.“ Prohlásil to tak odtažitě, jako by mezi nimi vůbec nic nebylo. Zabolelo ji to.

Nastoupili do soukromého tryskáče a usadili se na-proti sobě. Heath se rozhlédl po luxusním interiéru s bílými koženými sedadly, leštěnými dřevěnými stolkami a polštářky ladícími s kobercem. „Tohle tedy vážně nepotřebuju. Obchodní třída na běžném letu byla až až. Soukromé letadlo na tuhle část cesty mi přijde jako zbytečné plýtvání.“

Usmála se na Andrewa, palubního stevarda, který

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Ztracený dědic.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.